

STRAŠNÁ LENKA ZE STRAŠNIC

Moje známá, jménem Lenka,
není tlustá ani tenká,
je to děvče akorát,
každý ji má celkem rád.

Usínala při cvičení,
usínala při zkoušení,
usínala ve škole,
i když byla po škole...

Příjemná je známá má,
strašný problém ale má;
ani nevím, jak to říct –
spí a dřímá – a nic víc.

Usnula i u zubaře,
až jí zružověly tváře –
že prý měla během spaní
příjemné sny o vrtání...

Ví to celé Strašnice
(to je naše vesnice):
Ona totiž odmala
byla strašně ospalá.

Usíná i při vaření,
na plotně se voda pění –
polévka však z toho není,
Lenka dává přednost snění...

Usínala při vstávání,
při mytí i při česání;
před snídaní, po snídani,
vždycky na ni přišlo spaní.

Snad se jí zdá o léčení
k posílení stavu bdění.
Snad ji jednou slůvka něžná
přece jenom vzbudí ze sna.

Jinak Lenka ze Strašnic
život prospí – a nic víc...

Jaký název vymyslely děti? Podle abecedy:

MALÝ ROH,
MĚSÍČEK,
MĚSÍČEK ROHLÍČEK,
MĚSÍČEK SVÍTÍ,
NOC,
ROH A STOH,
RŮŽEK.

Poslední slovo – **měsíční** – si správně domyslely skoro všechny.
Měl jsem z toho radost a rovnou se mi zachtělo zase něco vymýšlet. Při měsíčku, za
svítání, přes den – ať už slunce hřálo, nebo dokonce pražilo,
a nebo jen tak nesměle vykukovalo. Jako úplně první na mě vykoukla

Teď jsem si uvědomil, že dnešní děti asi neví, co to znamenalo BÝT PO ŠKOLE. Byly to hodiny navíc po vyučování, jako trest za zlobení. POŠKOLA – strašná votrava, říkali jsme si tenkrát.

POŠKOLA V POLIČCE

Polička je nevelké město, kam jsem chodil, vlastně dojížděl do školy, když jsem byl malý. Někdy jsem si mohl vybrat, zda autobusem nebo vlakem. Vlak byl zajímavější, a také se mi v něm nedělá špatně. Určitě mi tedy rozumíte, když napíšu, že mám pro vlak dodnes slabost. A to i když mi ujede – jako přednedávnem právě v Poličce, kam jsem jel na návštěvu, zavzpomínat si se spolužáky na dobu, kdy nám bylo o čtyřicet nebo o padesát míň. Zdržel jsem se, a protože už běhám a dobíhám mnohem hůř než před čtyřiceti nebo padesáti lety, tak jsem doběhl jen zahoukání a dva vagonky vyjíždějící ze stanice. Ale na peróně na mě počkala jedna vzpomínka.

Takové časy bývaly, že učitelé zlobili, trestali zlobící žáky, sebe pak určitě taky.

Když někdo rušil, popral se, řval nebo snad po zdech sprostárny psal, musel i po škole ve třídě sedět (ke dveřím mohl jen toužebně hledět), za trest pak třeba stokrát psát: „Nebudu rušit, prát se, řvát.“

Učitel taky tam většinou sedával, snad se i pokradmu ke dveřím díval, možná si lebedil, jak kluka zkontroloval, možná že v myšlenkách zlobu svou krotil, říkal si: Proč já to raději nevzdám, proč se tou poškolou takhle trestám...

Pryč už je čas, kdy jsem byl poškolák. Vzpomínky odjely, jako ten vlak.

Dneska už poškoláky ve škole nepotkáte. A když, tak poškoláky dobrovolně – učitele a nejčastěji ředitele. Pro ty škola vyučováním zdaleka nekončí. Jednoho takového ředitele znám.

STREJDA IVO

Strejda Ivo má rád pivo,
taky nosí brýle,
dělá kdesi ředitele,
strejda – ten si žije!

Strejda Ivo nosí brýle,
bez nich prý moc nevidí,
že však dělá ředitele,
to mu kdekdo závidí.

Strejda Ivo bývá přísný,
umí chmuřit čelo,
kdyby však měl lidem křivdit,
by ho zamrzelo.

Strejda Ivo je chlap rovný,
jak už jsme si řekli,
tak ho prosím nezkoušejte
tahat za fusekli!

Strejda Ivo má rád šachy
nebo taky mariáš.
Svoji hru má promyšlenou.
Chyba? To se načekáš...

Strejda Ivo má rád pivo,
jedno, po večeři.
Pak vypráví o princeznách
své maličké dceři.

Když pak slyší: „Tati, pusu,
přeju ti moc pěkné sny...“,
jeho čelo ustarané
vždy se rázem rozjasní.

(Ivovi M.)

JAK SE TO RÝMUJE

Rýma, rýma – jak se to rýmuje?
Špatně se to rýmuje,
když už tu ta rýma je,

když vám pořád kape z nosu,
když jste pro smích utřinosům,
když vás prostě bacili
do sliznice bacili.

Nebyli to bacili,
byly to prý viry;
ať to byli kdo byli,
vyvedli mě z míry –

neboť jsem jak bombardón:
Smrkám, troubím jako slon.
Ohluchl jste? Tak bardón...

NÁPAD

Co mi to dnes jenom schází?
Nápad!
Žádný nepřichází...
Nápad jako svěží rosa.
Nebo neodbytná vosa?
Tak mě právě napadlo,
že by bodlo žihadlo...

TUMPACH TUMPACHOVÝ

Copak nám dneska pan Tumpach poví?
Že už je z toho fakt tumpachový,
když se mu ostatní Tumpachovi,
snaží říct – každý však svými slovy –
co to je být celý tumpachový...

O KAMENI

Řeknete: Být kamenem,
to my taky dovedem:

To si jen tak spočíváte,
trčíte a nasloucháte
lidem, co vás znavení
využili k sezení.

Občas přitom zacinká
slovo, kterým maminka
pohladí své zlobidlo,
když ho řídit napadlo.

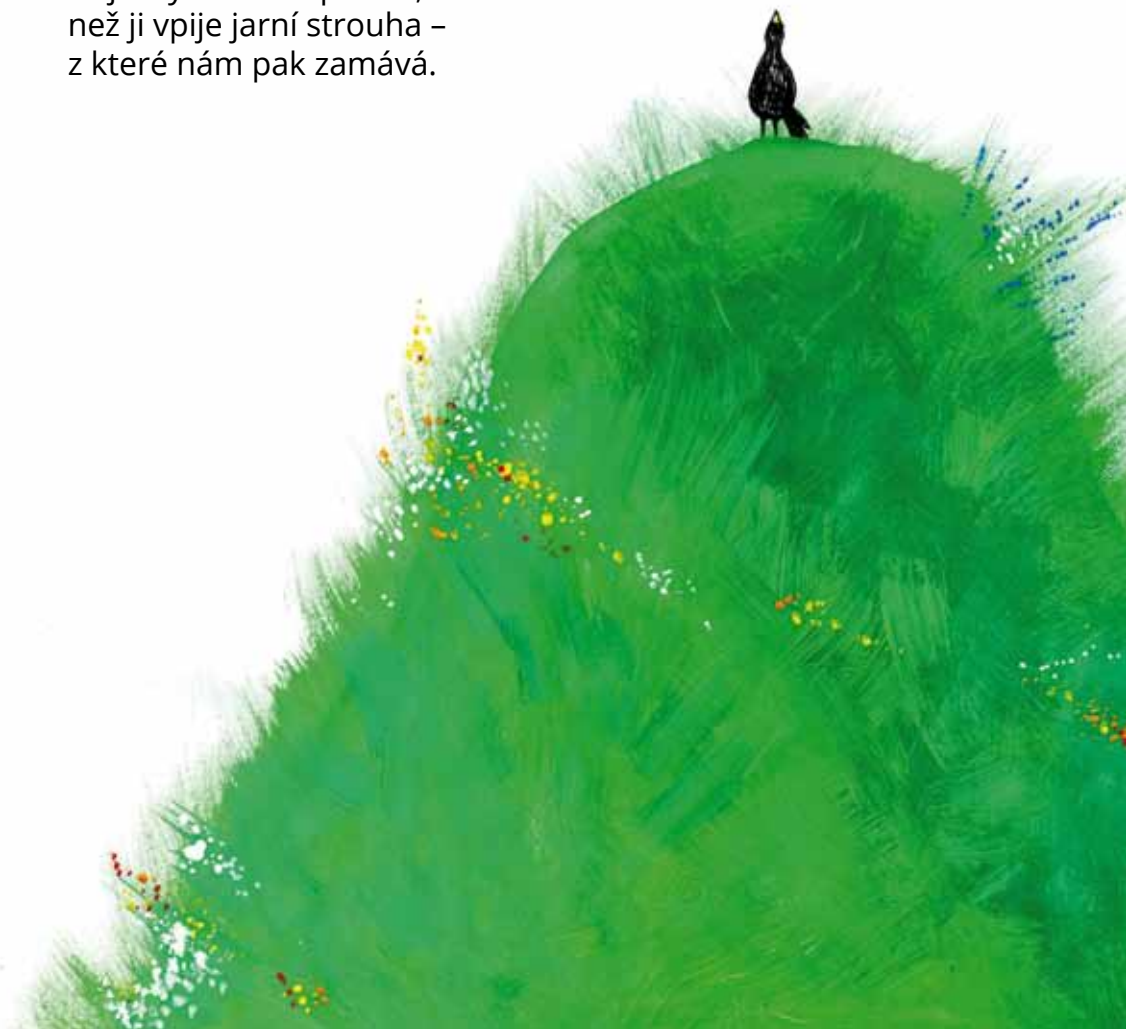
Jindy vyslechnete story,
co se hodí pro horory –
to pak i to kamení
hrůzou skoro zkamení.

JARNÍ

Co to ten kos vyzpěvuje?
Že se cosi připravuje,
že se něco chystá –
teď už dozajista.

Že už zima roztává,
že jí zbývá chvíle pouhá,
než ji vpije jarní strouha –
z které nám pak zamává.

SLUNCE SVÍTÍ

Dneska krásně
slunce svítí,
tak mu prosím
nastav tvář.
Ať tvář taky
slunce cítí,
ať pochytá
jeho zář.

Slunce svítí,
tak mu prosím
nastav záda;
záda mají
teplo ráda.
Ale pozor
na ováda!
Na neřáda...

Slunce svítí,
tak se raduj:
v jeho záři
tváře září.
Ale pozor
na komáří
bodnutí –
to se záře
ztratí z tváře
a z úst cosi
vyletí...

(Co? To není
pro děti.)

SLUNEČNÍK A SLUNEČNICE

A nebojím se vůbec říci,
že pan Slunečník a paní Slunečnice
mají doma slunce nepoměrně více
než obyčejní smrtelníci.

Stejně tak řekněme si bez vytáček,
že jako každý z otců nebo matek,
volají na své slunečničky
nebo slunečničky:
Nezapomeňte na deštníčky!
(co kdyby šel kolem soused Mráček...)

TO BYLA JEDNOU ČERNÁ NOC

To byla jednou černá noc.
Měsíček čekal na půlnoc;
vyklouznul ze tmy jak ze skluzavky
jediným sklouznutím smazal mraky.
Rázem se všechno projasnilo.
A mně se potom krásně snilo.